

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Видин, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВИДИН, П-РИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: И.Т.И.

Членове: Л.В.Л.
В. Д. С.

при участието на секретаря А. АНГ. Т.
като разгледа докладваното от Л.В. Л.В Въззивно наказателно дело от частен
характер № 20221300600271 по описа за 2022 година

С присъда № 274/14.09.2022г. по НЧХД № 1369/2020г. по описа на Районен съд Видин:

подсъдимия В. Е. Х. с ЕГН ***** е признат за НЕВИНЕН в това, че на 29.08.2020г.
причинил на М. Л. Ц. от гр. Б. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание по
смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК, поради и което на основание чл. 304 от НПК Съдът го е
ОПРАВДАЛ по повдигнатото обвинение;

подсъдимия И. Б. В. с ЕГН ***** е признат за НЕВИНЕН в това, че на 29.08.2020г.
причинил на М. Л. Ц. от гр. Б. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание по
смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК, поради и което на основание чл. 304 от НПК Съдът го е
ОПРАВДАЛ по повдигнатото обвинение.

ОСТАВЕН Е БЕЗ УВАЖЕНИЕ предявения граждански иск от страна на частния тъжител М.
Л. Ц. срещу двамата подсъдими В. Е. Х. и И. Б. В. за сумата от 4000 лева, представляващи
претърпени неимуществени вреди от тъжителя в резултат на престъпното деяние, като
недоказан и необоснован.

Против присъдата в срок е подадена жалба от тъжителката М. Л. Ц., чрез нейния повеР.к -
адвокат Р. Д.. В жалбата се визират оплаквания, че присъдата е неправилна, несправедлива,
незаконосъобразна, постановена при непълнота на доказателствата, при неправилно
приложение на закона, и в нарушение на НК и НПК. Иска се присъдата да бъде отменена,
като бъде постановена друга с която двамата подсъдими да бъдат признати за виновни по
повдигнатите им обвинения, и гражданските искове да бъдат уважени в пълен размер.

Окръжният съд след като прецени доводите на страните и събрания доказателствен
материал, и след като извърши служебна проверка на присъдата, с оглед чл.314, ал.1 от

НПК, намира, че присъдата е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила.

ВРС е допуснал в последователност поредица от процесуални нарушения, като всяко предходно е във връзка с последвалото и го задълбочава.

Първоинстанционния съд, разгледал делото, не е изпълнил задължението си да квалифицира деянието, с оглед обстоятелствата в тъжбата, което е следвало да бъде сторено още с разпореждането за даване ход на тъжбата, респ. насрочване на делото, съобразно чл.252, ал.4 от НПК. По делата от частен характер фактическите параметри за произнасянето на съда по повдигнатото с тъжбата обвинение се очертават с обстоятелствената и част. Тъжбата трябва да отговаря на предвидените в чл. 81 от НПК предпоставки, едната от които е да съдържа обстоятелствата на престъплението. Задължение на съда е да посочи, уточни или поправи погрешната квалификация на деянието, изхождайки от фактическите признаци на деянието и съответно да даде правилна формулировка на обвинението, изложено в тъжбата.

Това в случая не е сторено. Посочената в тъжбата квалификация не обвързва Съда и не го освобождава от задължението да направи правилна такава, съобразно посочените по-горе критерии, което следва да стори още в началото на съдебния процес, респ. с разпореждането за насрочване на делото. Визираната квалификация в тъжбата е по 130, ал.1 от НК. ВРС е следвало да прецени дали това е правилната и пълната правна квалификация, като се има предвид описанието в тъжбата на инкриминираното поведение на всеки от подсъдимите. Видно от разпореждане от 18.12.2020г. по първоинстанционното дело /л.22/, в него само е констатирана правната квалификация, както е посочена в тъжбата, без ВРС да обсъди и посочи правилната и пълна правна квалификация, като в крайна сметка не е очертана юридическата рамка на предмета на делото. Това е съществено процесуално нарушение, ограничило правата на страните, респ. по чл.82, ал.1 от НПК, предложение първо, относно тъжителя и по чл.55, ал.1, предложение първо от НПК, относно подсъдимия- да се запознае в пълнота с обвинението във фактически и правен аспект, което следва да му бъде гарантирано на всеки етап от процеса. При това положение ВРС е разгледал делото и след последното с.з. на 14.09.2022г. е постановил обжалваната присъда, като е оправдал всеки един от двамата подсъдими за лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК. Такава правна квалификация за пръв път се появява в присъдата. В случая не се касае за осъждане по-лек текст, каквато преквалификация при съответни законови условия Съдът може да стори, но всеки от подсъдимите е оправдан за деяние извън предмета на делото. В крайна сметка ВРС изобщо не се е произнесъл по повдигнатите с тъжбата обвинения, които не са еднакви спрямо двамата подсъдими. Ако ВРС беше изпълнил задължението си да посочи, уточни или поправи погрешната квалификация на деянието, изхождайки от фактическите му признаци и съответно да даде правилна формулировка на обвинението, изложено в тъжбата, сигурно би забелязал, че обвиненията срещу двамата подсъдими Х. и В. за телесна повреда са различни във фактически аспект, а срещу подсъдимия Х. е налице и обвинение за обида, описана както следва“ „...Около 01.00 часа най-напред В. Х. е обидил моята доверителка, като е нарекъл „боклук“, „пустиняк“ и „курва“. ...Коментарите на присъстващите и отзвукът в града са

допринесли за депресивното състояние, изразяващо се в мъка и занижаване на собствената самооценка, срам от нанесените обиди и нанесените удари. С оглед описанието в тъжбата на конкретиката на поведението на всеки от подсъдимите, ВРС е следвало да извърши необходимите правни квалификации, което не е сторил. В частност, относно телесната повреда е следвало да прецени, какви конкретни увреждания се сочи, че е причинил на тъжителката всеки един от подсъдимите, като се съобрази и Постановление № 3 от 27.IX.1979г., Пленум на ВС /относно разграничението между лека телесна повреда по ал.1 и ал.2 на чл.130 от НК/. След като не е квалифицирал деянията, ВРС е оправдал подсъдимите за деяния с правна квалификация, появила се за пръв път в присъдата. По обвиненията повдигнати с тъжбата, подсъдимите нито са осъдени, нито са оправдани. С това, ВРС е допуснал нарушение на чл.301 от НПК.

Посочените процесуални нарушения са съществени, с оглед чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК. Те са отстраними, но не могат да бъдат отстранени във въззивното производство.

С оглед горните съображения, ВОС намира, че присъдата следва да бъде отменена и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от първоинстанционния съд, при което да се отстранят допуснатите процесуални нарушения, посочени по-горе.

Следва да се има предвид и следното:

Акцент в мотивите на ВРС, че инкриминираното поведение не се установява на посочената в тъжбата дата „29.08.2020 година“, респ. „...Отделно от това, настоящия съдебен състав отчете и допусната неточност в тъжбата касаеща времето на извършване на претендираното престъпно деяние. Видно от обстоятелствената част на тъжбата, телесното увреждане на тъжителката М. Ц. е причинено от страна на двамата подсъдими на 29.08.2020г., докато от събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установи, че телесните увреди на тъжителката са причинени в ранните часове на 30.08.2020г. ...“ Видно е, че самия съдебен състав на ВРС е преценил датата „29.08.2020 година“ като неточност в тъжбата. Действително, както от контекста на описанието на събитието и мястото където е протекло, така и от писмените доказателства- приложение към тъжбата /визиращи като дата на инцидента 30.08.2020г./, а така също и от доказателствата събрани по време на съдебното следствие, е видно, че се касае за събиране на процесното място, с участие на страните, започнало вечерта на посочената дата- 29.08.2020г. и продължило след полунощ, респ. на 30.08.2020г. Неточността в тъжбата е следвало да бъде констатирана и изяснена в началото на съдебния процес, а не да се сочи и обсъжда за пръв път в мотивите към присъдата.

При това положение, значението на посочената от ВРС неточност, преди да се хиперболизира, следва да се прецени през призмата на ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 34 от 03.08.1990г. по н. д. № 29/1990г., ОСНК на ВС. В посоченото ТР е казано следното: „По наказателните дела от частен характер не се извършва предварително разследване. Поради това всички спорни въпроси, възникнали по възражения или искания на страните *или констатирани служебно от състава на съда във връзка с предявените обвинения с тъжбата, подлежат на изясняване при разглеждане на делото в съдебното заседание.* В тази фаза съгласно чл. 12 НПК съдът е длъжен в пределите на своята компетентност да

вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В пределите на официалното начало по чл. 12 НПК влиза в задължението за проверка дали тѣжбата е подадена в срока по чл. 57, ал. 4 НПК. При констатация, че тѣжбата е просрочена, наказателното производство следва да се прекрати с определение на основание чл. 21, ал. 3, т. 2 НПК. Ако към датата на съдебното заседание, в което е направена такава констатация от състава на съда, служебно или по искане на подсъдимия шестмесечният срок не е изтекъл, съдът не следва да прекрати производството, ако тѣжителят поиска поправка на датата, на която е узнал за извършеното престъпление. Когато към датата на съдебното заседание този срок е изтекъл, съдът не следва да прекрати производството, ако по искане на тѣжителя констатира, че се касае за фактическа или техническа грешка, допусната при изготвяне на тѣжбата. *В този случай той трябва да се произнесе с определение и да допусне или не поправка на тѣжбата.*

В резюме: Когато искането за поправка на тѣжбата относно датата на извършване на престъплението е направена след изтичане на шестмесечния срок по чл. 57, ал. 4 от НПК, производството не следва да се прекрати, *ако съдът констатира, че се касае за фактическа или техническа грешка.*

ВРС не е преценил тѣжбата по изискуемия начин, относно правната квалификация /както е посочено по-горе/, а също и относно *неточността* за времето, посочена в мотивите. С оглед волята на тѣжителката, относно времето на деянията, изразена в тѣжбата, жалбата и пред въззивния съд, при новото разглеждане на делото, първоинстанционния съд следва да се произнесе, съобразно ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 34 от 03.08.1990г. по н. д. № 29/1990г., ОСНК на ВС.

Водим от горното и на основание чл.335,ал.2 във вр. с чл.334, т.1 от НПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 274/14.09.2022г. по НЧХД № 1369/2020г. по описа на Районен съд Видин.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Видин, за ново разглеждане, от друг състав, при което да се отстранят допуснатите съществени процесуални нарушения и се изпълнят указанията, визиращи в обстоятелствената част на решението.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____